

Pranas Bielevičius: Dievas turi planą ne tik Izraelio tautai, bet ir visoms be išimties tautoms. Jis turi planą ir mūsų tautai. Jeigu pažvelgtume į Lietuvos istoriją, pamatytume, kad dar prieš šimtą metų visuomenės atstovai nekalbėjo lietuviškai. Jie kalbėjo lenkiškai, rusiškai, vokiškai, prancūziškai. Išsilavinę žmonės galvojo, kad lietuviškai kalba tik prastuomenė. Vėliau požiūris pasikeitė. Dievo valia buvo tokia, jog Kudirka, Maironis ir kiti prabudimo šaukliai rašytų lietuviškai. Mes, visi čia esantys, turime Lietuvos valstybės asmens dokumentus. Esame viena tauta. Dievo valia buvo tokia, kad Lietuva vėl atsikurtų. Dažnai žmonės sau priskiria šiuos nuopelnus.

Kada buvau Vokietijoje, labai nustebau, kai sužinojau, jog Rusijoje Stolypinas bandė daryti žemės reformą, remdamasis Lietuvos patirtimi. Lietuvoje kiekviena šeima dirbo sau. Nebuvo kolektyvinio darbo ir bendros nuosavybės. Rusijoje ši reforma nepavyko.

Dievas Lietuvos atžvilgiu turėjo savo planus.

Žmonės dažnai nori greitų rezultatų, nori paskubinti laiką. Dievo malonė, kad šiandien turime savo kraštą, kalbame lietuvių kalba ir niekas mūsų dėl to nebaudžia, nepersekioja. Nėra gėda pasakyti, kad esi lietuvis.

Apaštalų darbų 17,22-31: „Tada Paulius, atsistojęs Areopago viduryje, prabilo: „Atėnų vyrai, matau, kad jūs visais atžvilgiais labai religingi. Vaikščiodamas ir apžiūrėdamas jūsų šventenybes, radau aukurą su užrašu: „Nežinomam dievui“. Taigi Tą, kurį nepažindami garbinate, aš jums ir skelbiu. Dievas, pasaulio ir visko, kas jame yra, Kūrėjas, būdamas dangaus ir žemės Viešpats, negyvena žmonių rankomis statytose šventyklose ir nėra žmonių rankomis aptarnaujamas, tarsi Jam ko nors trūktų. Jis gi pats visiems duoda gyvybę, alsavimą ir visa kita. Iš vieno kraujo Jis išvedė visas žmonių tautas, kad šios gyventų visoje žemėje. Jis nustatė iš anksto paskirtus laikus ir apsigyvenimo ribas, kad žmonės ieškotų Viešpaties ir tartum apgraibomis Jį atrastų, nors Jis netoli nuo kiekvieno iš mūsų. Juk mes Jame gyvename, judame ir esame, kaip ir yra pasakę ir kai kurie jūsų poetai: „Mes irgi esame kilę iš Jo“. Todėl, būdami dieviškos kilmės, neturime manyti, jog Dievybė yra panaši į auksą, sidabrą ar akmenį, įgavusį pavidalą žmogaus sumanymų ir sugebėjimų dėka. Ir štai Dievas nebežiūri anų neišmanymo laikų ir dabar įsako visur visiems žmonėms atgailauti, nes Jis nustatė dieną, kada teisingai teis visą pasaulį per žmogų, kurį paskyrė ir visiems už Jį laidavo, prikeldamas Jį iš numirusių“.

Per pranašą Michėją Dievas pasako, kaip to meto tautos į Jį žiūri. Ir mūsų tauta nėra išimtis,

kaip ir Pauliaus laikais graikų tauta. Jie turėjo daug dievybių. Lietuviai taip pat turėjo daug dievukų.

Vakar klausiausi nacionalinio radijo programos. Vienos laidos metu paskelbė konkursą: „Kokių dievukų šiandien sugalvotumėt? Kokie galėtų būti jų vardai?“ Aš buvau šokiruotas. Nesitikėjau tai išgirsti per nacionalinio radijo programą. Atsiliepė daug moksleivių. Paskaitė vienos penktokės parinktą vardą: „Dievas Saugutis. Jis mane saugo, veda per gyvenimą.“ Atrodo, jog čia viso labo tik žaidimas, bet taip nėra.

Michėjo 4,5: *„Nes visos tautos vaikšto kiekviena savo dievo vardu, tačiau mes vaikščiosime Viešpaties, savo Dievo, vardu visados ir per amžius“*.

Lietuviai bando grįžti prie pagonybės. Šiandieną žmonės turi dievų: pornografijos, pramogų. Paskutinis penkis metus nieko kito negirdėjome, o tik tai, jog žmogui reikia atsipalaiduoti, pailsėti. Kur tai padaryti? Parduotuvėje. Daug žmonių sako, kad jie atsipalaiduoja parduotuvėje. Vėliau atsirado vadinamasis poilsio dievas. Atsirado daug SPA centrų. Tai labai išpopuliarėjo. Atrodo, kad tai gali išspręsti mūsų problemas. Šie dalykai parodo, kad Dievas tikrai nemeluoja, kad kiekviena tauta vaikšto savo keliais, kaip jai atrodo geriausia.

Dievas žinojo, kas ir kada vyks. Jis žino, kur gyvens kiekviena tauta, kokios bus tos tautos ribos. Mums dažnai būna sunku tai pripažinti. Kartais galime apsigauti. Žinome, jog yra Dievo numatymas, bet yra ir laisva žmogaus valia. Dažnai žmonėms būna sunku tai tarpusavyje mintyse suderinti: nueinama į vieną kraštutinumą arba į kitą kraštutinumą. Ir tas mokymas yra Biblijoje, ir kitas mokymas Biblijoje randamas. Koks Dievo tikslas? Į šį klausimą atsako Apaštalo darbu 17,27 eilutė: Kad žmonės ieškotų Viešpaties ir tartum apgraibomis Jį atrastų, nors Jis netoli nuo kiekvieno iš mūsų.

Dabar gyvename tokiu laikmečiu, kai labai greitai mus pasiekia informacija iš kitų pasaulio šalių. Dabar mes matome, kad kiekviena tauta garbina savo dievukus. Kodėl tai vyksta? Nes kiekvieno žmogaus viduje įrašyta programa: „Ieškokite Viešpaties“. Tuščios nišos nėra. Vieni žmonės suranda gyvąjį Dievą, kiti suranda dievuką. Vieni vienaip ieško, kiti kitaip ieško. Dabar Lietuvoje atsikuria pagoniška religija. Tie žmonės gal niekada krikščionimis ir nebuvo. Juos reikia gerbti, kad pasako tiesą, nebeapsimetinėja, jei savo širdyje jie nieko bendro nenori turėti su krikščionybe.

Žmonės apsijungia į bendruomenes, į grupes, kad ieškotų Dievo. Štai kodėl labai greitai prigyja įvairios apeigos ir tradicijos. Ir mūsų tarpe gali įsivyrėti apeigos: būtent tiek minučių meldžiamės, tiek minučių giedame, tiek ir tiek trunka pamokslas.

Vienas pastorius iš JAV pasakojo, kad drąsiausi bažnyčių nariai po pusės valandos pamokslų pakelia ranką ir rodo į laikrodį. Reikia susiprasti, kad pamokslą laikas užbaigti. Kai kuriems nepatinka, kai giedama ilgiau nei kurį kitą sekmadienį. Jie sako: „Aš atėjau į bažnyčią, kad pabūčiau valandą ir trisdešimt minučių. Per tą laiką noriu melstis, giedoti, išklausti pamokslą, išgerti kavos ir pabendrauti su kitais“.

Dievo valia yra tokia, kad žmonės neleistų laiko tuščiai, bet iš tikrųjų Jo ieškotų.

Apaštalų darbų 17,30 eil. kalbama apie atgailą. Kaip žmogui padaryti tai, ko jis nežino, apie ką niekada nėra girdėjęs? Čia yra ne mano ar kieno nors kito sugalvotas dalykas. Tai yra Dievo valia kiekvienai tautai: atsigręžti į gyvąjį Dievą.

Kiek šiandieną žmonių Lietuvoje skaito Bibliją? Jei vienas kitas, tai reiškia, kad jie nežino apie atgailą. Štai kodėl Dievas davė mums bažnyčią: kad neštume Evangelijos žinią, nes mūsų nepriklausomybė gali būti laikina. Mes visi esame priklausomi. Tautos sako: „Mes esame nepriklausomos“, bet iš tiesų jos visos yra priklausomos. Kuomet nepažįstame Dievo, tai dažnai mūsų siekiai dėl tautos neatspindi teisingų tikslų, kokie jie turėtų būti pagal Dievo valią. Mūsų valdžia šiandien sako: „Mums reikėtų lygiuotis į Skandinavijos šalis.“ Jie nesuvokia, kas atvedė šias šalis į klestėjimą. Tai - tikintieji, kurie iškentė sunkumus, daug dirbo, buvo sąžiningi. Vokietija – klestinti šalis. Kas tai padarė? Dievo Žodis. Dar ir šiandien vokiečiai nerakina garažų. Jie netiki, kad kas nors gali vogti. Vokiečiai pamažu sukasi nuo Dievo. Smunka ir Vokietijos ekonomika. Kodėl? Nes Dievas jiems nebevadovauja. Jie nėra sąžiningi.

Prisiminkime Angliją. Tai buvo šalis, kuri į įvairius kraštus išsiuntė daugiausia misionierių. Tuo metu Anglijos ekonomika klestėjo. Kai atėjo į bažnyčias keistas mokymas, kad misionierių nereikia siųsti, nes Dievas ir taip išgelbės žmones, kas atsitiko? Anglija žlugo kaip didi valstybė. Niekas to nė nepastebėjo. Užteko žmonėms tik nuo Dievo nusisukti. Žmonės šiandien dar gyvena šlovinga praeitimi. Dabar į Angliją reikia siųsti misionierių, nes žmonės atitolo nuo Dievo, nebenori girdėti iš Jo žodžio. Kodėl? Nes bažnyčia atsitraukė nuo to, ką Dievas nori per ją daryti.

Svarbu, kad tauta vykdytų Dievo valią, o ne savo.

Mes, kaip bažnyčia, turime savęs paklausti: „Ko Dievas iš mūsų nori, kad Lietuvos žmonės pasikeistų? Kaip galėtume susivienyti?“ Mes turėtume asmeniškai studijuoti Dievo Žodį. Turime paklusti tam, ką sako Dievo Žodis, o ne tam, ką sako pamokslininkas. Jeigu mes asmeniškai nepasiduosime Dievo valiai, tai niekas ir nesikeis, jeigu galvosime, kad Evangeliją tegul skelbia kiti, bet ne mes. O mes galime susirinkti kartu, pagiedoti, pasimelsti, aukas paaukoti. Tada Dievas ims mus auklėti, drausminti. Apaštalų darbų 17,22-31 eil. apie tai nekalbama. Čia kalbama apie tai, kodėl Dievas nori, kad žmonės atsigręžtų į Jį. Ta priežastis labai svarbi. Ji pasakyta 31 eilutėje. Vieną dieną grįš Kristus. Jis teis kiekvieną žmogų. Ką nusidėjėlis galės pasakyti šventam ir teisiam Dievui dėl savo nuodėmių? Nieko. Dabar Dievas nebežiūri anų neišmanymo laikų. Kas buvo praeityje, to jau nebepakeisi. Dievas kviečia žmones atgailauti dėl savo nuodėmių. Kodėl tai yra labai svarbu? Nes nė vienas žmogus pats negali stoti švento Dievo akivaizdon. Didysis pavedimas, kuris užrašytas Apaštalų darbų 1,8: *„Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jėgos ir tapsite mano liudytojai Jeruzalėje ir visoje Judėjoje bei Samarijoje ir lig pat žemės pakraščiu“*, pirmiausia kalba apie tą vietovę, kurioje gyvena, po to apie aplinkinius kraštus, o vėliau ir apie visą pasaulį.

Mes dažnai galvojame: „Būtų gerai išsiųsti misionierių į Afriką.“ Dažniausiai bažnyčios tuo labai džiaugiasi, bet jos užmiršta savo tautą, vietovę, kurioje gyvena. Dievas nori, kad visi žmonės būtų išgelbėti. Apie tai sakoma apaštalo Pauliaus laiške Timotiejui. Dievas žino, kad ne visi bus išgelbėti, bet mes turime skelbti Evangeliją žmonėms, kad kuo daugiau žmonių ją išgirstų. Ne veltui Rašte sakoma: „Kokios puikios kojos tų, kurie neša Gerąją žinią.“

Dievas pats neateina ir nevaikšto. Jis nori mus panaudoti. Mes, kaip bažnyčia, turime savęs paklausti: „Ko Dievas iš mūsų nori?“ Dievas nustatė dieną, kada grįš Kristus ir teis žmones. Tai reikia, kad tas laikas yra ribotas. Tai, ką galime daryti dabar, darykime, nes tas laikas gali baigtis. Mąstykime, melskimės, prašykime Dievo išminties, kaip mes, kaip bažnyčia, galime nešti Evangelijos žinią. Tai yra labai svarbus dalykas.

Kada skaitai apie prisikėlimą, tai Dievas lyg ir nori pasakyti: „Aš jums primenu, kas jau įvyko praeityje. Tai įvyks ir ateityje.“ Rašte gausu eilučių, kur Dievas primena praeities įvykius ir pažada, kad tai įvyks ir tolimoje ateityje. Kristaus prisikėlimas yra faktas. Mes tai turime tikėjimu priimti arba atmesti. Ta diena, kai Dievas teis visą pasaulį, tikrai ateis. Ar mes galėsime Jam sakyti: „Aš maniau, kad bažnyčia – ateiti, pasimelsti, pagiedoti, pagarbinti Dievą.“ Tai yra tiesa. Šių dalykų turime siekti, bet pagrindas – įvykdyti Dievo tikslą. Evangeliją paskelbti būdų yra labai daug, bet kuris būdas mums tinka? Labai gerai, kad Lietuva yra nepriklausoma valstybė,

bet blogai, kad tauta vergauja susikurtiems dievukams. Ji turėtų tarnauti Dievui.

Noriu jus paraginti ir prašyti, kai meldžiatės, prašykite Dievo išminties, kaip turėtume nešti Evangeliją šio krašto žmonėms, kad jie galėtų atgailauti ir gręžtis į Dievą. To Dievas siekia kiekvienos bažnyčios gyvenime. Nes bažnyčia nustoja būti bažnyčia, jeigu nustoja siekti Dievo tikslų, kuriuos Jis yra numatęs. Skaitytos eilutės kalba apie bažnyčią, bes visi turime asmeninę atsakomybę, tai priklauso nuo kiekvieno iš mūsų. Pradėkime nuo savęs. Klauskite: „Dieve, kuo aš galiu prisidėti prie šio tarnavimo?“ Ne kiekis yra svarbiausias dalykas. Ar pamenate Gedeoną? Ar mes norime siekti Dievo tikslų? Prašykime Dievo, kad nesigėdytume skelbti Evangeliją, kad neapvogtume kitų žmonių. Juk mes norime, kad kuo daugiau asmenų Marijampolėje ir Lietuvoje išgirstų Evangeliją.

Pranas Bielevičius, Marijampolės baptistų bažnyčios pastorius

2010-02-14, Marijampolė